

[Forsvarsministeren.]

— som i modsætning til værnenes personel ikke opholder sig på et fælles tjenestested — opbevarer personlig udrustning herunder håndvåben og en mindre beholdning beredskabsammunition, på bopælen.

Dette er endvidere baggrunden for bestemmelsen i anordningen om forholdsordren for det militære forsvar, ifølge hvilken hjemmeværnspersonellet uopholdeligt skal møde i tilfælde af angreb på landet eller dets forfatningsmæssige myndigheder.

Såfremt der skulle gennemføres en ændring af de gældende opbevaringsbestemmelser for hjemmeværnsvåben og -ammunition, ville dette derfor indebære en så alvorlig svækkelse af det nuværende forsvarsberedskab, at det ville medføre behov for opstilling af yderligere stående styrker med højt beredskab.

Selv om der kun har været få tilfælde af misbrug af udleverede hjemmeværnsvåben, når man tager i betragtning, at der er ca. 70.000 medlemmer af hjemmeværnet, kan det ikke benægtes, at der med en opbevaring i hjemmene af våben er forbundet et faremoment, som man gennem årene har været opmærksom på.

Det har derfor også til stadighed været tilstræbt at forbedre sikkerhedsbestemmelserne og at foretage en grundig vurdering af de personer, der søger optagelse i hjemmeværnet.

Jeg har således senest i juni 1969 skærpet disse bestemmelser.

Skærpelsen gik blandt andet ud på, at alt hjemmeværnspersonel skal være opmærksom på, om der hos medlemmer viser sig tegn på psykisk ustabilitet, og gribe ind i tilfælde, hvor sådan ustabilitet konstateres, ved øjeblikkelig at underrette vedkommende chef. Denne skal i givet fald straks foranledige det pågældende medlems våben og ammunition inddraget.

Endvidere bestemte jeg, at der ikke må være udleveret skarp håndvåbenammunition, maskinpistoler og pistoler til menige i hjemmeværnet til opbevaring på privat bopæl, før de pågældende fylder 21 år.

Samtidig blev hjemmeværnets distriktsudvalg anmodet om ved behandling af ansøgninger om optagelse i hjemmeværnet også at have opmærksomheden henledt på ansøgerens psykiske stabilitet med hen-

blik på i størst mulig udstrækning at sikre, at personer, hvis psykiske forhold ikke synes tilfredsstillende, ikke optages i hjemmeværnet.

Den tragiske begivenhed i Kolding den 8. juli d.å. har givet mig anledning til at indskærpe ovennævnte bestemmelser over for hjemmeværnet, ligesom jeg vil undersøge de mulige former for periodisk vejledning af distriktsudvalgene. Herudover agter jeg at undersøge mulighederne for en bedre kommunikation mellem politiet og hjemmeværnet for at søge tilsvarende ulykker undgået i fremtiden.

Når hjemmeværnets endelige rapport om ulykken foreligger, vil jeg endvidere drøfte med hjemmeværnsledelsen, om der er behov for at indføre yderligere sikkerhedsforanstaltninger.

Af *Per Møller* til justitsministeren (9. juli 1970):

„Vil ministeren overveje at ændre fremgangsmåden fra politimyndighedernes side i anledning af den stærkt tiltagende praksis med åbenlys brug af hash?“

Begrundelse

Selv om det må erkendes, at der foreligger store praktiske vanskeligheder med at håndhæve eller blot markere det gældende forbud mod brug af hash, og selv om det ligeledes må erkendes, at der bør næres store betænkeligheder ved at inddrage almindelige brugere af hash i det lovhåndhævende maskineri, forekommer det efterhånden uholdbart, at myndighederne helt konsekvent lader, som om brug af hash er tilladt. På baggrund af det omfang, som brugen af hash er ved at få, vil en opretholdelse af den nuværende praksis virke alvorligt nedbrydende på retsbevidstheden, idet titusinder af hashbrugere vil få indtryk af, at man kun i begrænset omfang behøver at overholde landets love, og at det i øvrigt i nogen grad overlades til borgerne selv at skønne om, hvornår en lov er alvorligt ment, og hvornår den blot skal betragtes som en værdiløs lap papir.

Den nuværende tilstand er ud fra mange hensyn betænkelig og farlig, ikke mindst fordi børn og ganske unge i stort omfang drages ind i stofmisbruget. Derfor anmodes